

Sobre l'alegria

Les persones són l'aliment (una mena d'aliment espiritual, ja queda clar) per a una altra persona que s'hi relaciona. Aquesta alegria tota esbojarrada que mostren els gossos en veure un ésser humà pròxim pot ser-ne una metàfora. L'agitació que senten en veure el seu company major (que nosaltres anomenem "amo") és comprensible si entenem aquesta idea: com a homes i dones necessitem els altres i necessitem el seu amor que, diguin el que diguin, és franc i de franc. Després tota relació significa intercanvi: intercanvi d'idees, de músiques, de regals o de saliva. O d'altres coses de mal anomenar en un diari. Ja està entès.

El gust per les relacions personals creatives, per les formes amables de sociabilitat que fan créixer, de l'alegria de trobar-se una altra persona i compartir el pa i el vi són fets comprovables. Un dels fets més preciosos de la vida és poder compartir una copa o una ampolla de vi amb una dona. O amb un home (o amb molts homes). Tant li fot. Compartir

i estimar –és a dir donar valor– és una de les grans lliçons de la vida que no s'ensenyen pas a les aules. Tanmateix, a vegades, les persones ens sentim agredides, colpejades, fetes caldo i llavors la nostra capacitat d'estimar se'n ressent. Costa d'entendre, però hi ha certes persones que troben plaer a odiar, a clavar les esmolades ungles. Llavors passem per la superfície social de les persones com a gats per damunt de les brases. La posició feréstega pròpia dels gats mostraria aquesta tendència ben humana de ser socialment autosuficient i, doncs, aïllar-se en closques, laberints i torres. La cosa ens duria prou lluny. Per exemple, a les raons perquè un home i una dona s'atansen i acaben les seues raons sobre els llençols d'un llit; a les raons perquè dos homes o dos dones s'atansen i acaben igualment les seues paraules en abraçades i en besos.

Aquestes setmanes passades hi hagué molt soroll per una manifestació contra –si no ho vaig entendre malament– que els gais es poguessin casar legalment. Alguns bisbes s'hi manifestaren en una

munió de gent pels carrers de la capital d'Espanya. Casar-se en justa etimologia és viure en una casa comuna. Marcar un espai com a propi. Compartir una casa en un sentit complet –les càrregues i també les alegries (i la creativitat) que això comporta. Que dues persones del mateix sexe (o sexes diferents) vulguin viure juntes em sembla una cosa humaníssima. És la ment, la paraula, els estils de vida, els somnis el que ajunten les persones. Sovint parlem molt de sexe però oblidem que de debò cerquem afecte, intimitat, passió. Que tinguin fills o els adoptin forma part de les noves formes de relacionar-se familiarment. La noció de família depèn de moltes coses: per exemple, de l'economia, de les dimensions de les cases, del paper que atorguem als fills, dels oficis dels cònjuges, i de certes conviccions que poden ser heretades i un mateix no n'és conscient. És cert. De més a més, aquestes conviccions solen variar de generació en generació. I res no sembla immutable sinó la voluntat de l'espècie humana de continuar, de prosseguir. I d'ajuntar-se.

Andreu Loncà

Andreu Loncà